

אל תגישי את ההנאה שלך לפירעון

איך לא הבחין בסימנים? בלילות שלאחר אותו יום ארוך הוא עוד ישכב וישאל את עצמו איך לא הבחין בהם. הרי אדם שבוגד סוטה ממסילת חייו, וסטייתו חייבת להשאיר סימנים.

אישה בוגדת, אילו סימנים היא תשאיר? ככל שפשפש בזיכרונו לא מצליח להעלות ולו סימן אחד. אולי נהייתי אטום, חשב. היא לא להוטה לשכב אתי, אבל זו מגמה שהלכה והתפתחה מאז שגבי נולד. כשהוא מושיט יד היא דוחה אותה בעדינות. נכון שהיא הפסיקה להעיר הערות קטנות שעוררו מחלוקות בעבר, היא גם מהוררת יותר, לא?

הוא נזכר כי בפעם האחרונה שהזדיינו הוא היה מעליה, פקח רגע את עיניו ופגש את עיניה הפקוחות. כשראתה שהוא בוחן את פניה היא עצמה את עיניה והסבה את ראשה. נדמה לו שעיניה המלוכסנות היו רטובות. האין זה סימן? היא שינתה את הרגלי הרחצה שלה. פעם הייתה מתרחצת לפני השינה. היא גם נמנעה מלהשתין לפני שהם שוכבים, כי חריפות חומצת השתן צורבת לו את הזין. עכשיו היא מתרחצת אחר הצהריים או כשהיא חוזרת הביתה מהעבודה. האין זה סימן? ופעם, כשנכנסה הביתה ושערה רטוב, שאל אותה לפשר העניין, והיא גמגמה משהו על ממטרות שנפתחו פתאום.

וגם אם מתחילים הסימנים, הרי תמיד אפשר להסוות את חוסר התשוקה בטרדות עבודה, בתובענות של ילדים, בשפשוף מציק בערווה, ואולי זה בכלל הרפס, מאיפה יכלה לקבל הרפס, היא הייתה בתולה כששכבנו בראשונה. וגברים בכלל הם גזע לא נבון כשמדובר בסימנים.

ואיך אתה מגלה בגידה? ברוב המקרים, במקרה.

כשיספר לברוך על הדרך שבה גילה שחנה בוגדת בו, יפטיר ברוך בלשון יבשה שהוא אינו מופתע מהעקבות שהשאירה, כאלה שממש זעקו להתגלות. הבוגד הוא כמו אסיר נרדף, פְּמִיָּה שכבר יתפסו אותו, אין לו כוח להסתתר עוד. שיגלו, ככה לא יצטרך להמשיך לשקר....

הוא צנח לקרקע, שומע רעש מחריד של ריסוק ושבר. אורו העז של המוות הבזיק לעיניו בכל הספקטרום העכור שלו, הוא היה כמו זבוב שנחבט בעוצמה ועתה הוא מתגלגל ומפרפר. השמים מקללים אותי, הספיק ארנו לחשוב לפני שהתעלף. מתוך השישה שהיו בטנק נהרגו ארבעה מיד. ארנו שכב במרחק של עשרה מטרים, רגלו וירכו מרוסקות, רסיסים נעוצים בגופו. יעקב הקרואטי ניצל בנס. התותחן שהתכופף לכיוונו ספג את רסיסי הפגז במקומו.

שעה קלה מאוחר יותר, כשהחשכה הכבידה על הראייה ועל התנועה, הפסיקו הטנקים של שני הצדדים לירות לרגע. פרפרים לבנים התחילו לרחף בין הפצועים, ורוח שקטה של מוות עברה בעמק. אלת המלחמה שקעה עד ברכיה בדם החיילים, עוברת מפצוע לפצוע, מתבוננת בהם ומתלבטת לרגע - מי למוות ומי לחיים.

הדבר הבא שארנו זכר היה הכאב והשקט. יעקב הקרואטי, הקשר השקט והמוצק, עמד מעליו, ממלמל דברי הרגעה, "המפקד, אתה בסדר. אתה תהיה בסדר. אני חוזר לטנק לנסות ליצור קשר, הם יבואו לחלץ אותנו, תחזיק מעמד." ארנו לא היה יכול לזוז, כל נשימה גרמה לו לייסורי תופת. "הירח" הוא גנח, "מה עם הירח" שאל יעקב.

"הוא אדום."

יעקב נכנס פנימה לתוך הטנק, יצא ממנו כעבור דקות ספורות, קילל קללה בסרבית, שארנו זכר מהבית הרחוק מרחק שנות אור, ואמר, "המכשיר דפוק, אין קשר." שני גברים בודדים באזור קרבות, האחד עם רגל מרוסקת ופגיעה בחזה והשני אפל ושתקן עם מכשיר קשר מקולקל. "מה אתה מציע לעשות?" הקול של יעקב נשמע מרחוק.

"למה כל כך שקט?"

"אנחנו היינו בפניה, כל הטנקים הכשירים נסעו קדימה."

"לך לחמ"ל," אמר ארנו, "ותנסה להביא עזרה." יעקב התבונן בארנו ואמר, "אני לעולם לא אוכל לזהות את המקום, הבוקר יעלה והסורים יחסלו אותך." "לך," אמר ארנו, "אם לא תבוא עזרה אני אמות ממילא."

יעקב הרים את ארנו, לא לפני שהזריק לו מנה גדולה של מורפיום, שנראה כאילו לא השפיעה עליו. הוא השכיב אותו ליד הטנק הפגוע, עלה לטנק, הוציא את אחד מתתי המקלע ותריסר מחסניות שהיו בו, מסר את הנשק לארנו, הניח לידו מימיה ויצא לדרך.

ארנו לא זכר כמה זמן שכב שם. הוא התעורר מהכאב שיעקב, שבא עם ג'יפ סורי, הניח אותו על אלונקה וקשר אותו לצדדים. אחר כך הרים במאמץ צד אחד

והניח על רצפת הרכב, וניגש להרים את הצד השני, מיישר את האלונקה לקו רצפת הרכב ודוחף פנימה. הדחיפה גרמה לארנו לזעוק מכאבים. הוא היה מעולף למחצה, אך הספיק לומר ליעקב, "אתה חייב לכסות את הסימנים הסוריים, אחרת יורידו אותנו."

יעקב תלה סמרטוט לבן על האנטנה של הג'יפ והתחיל לנוע, ארנו התעלף מהטלטול. בפעם הבאה שהתעורר חש קור עז שהרעיד את כל גופו ללא שליטה. קר. היה לו קר, קר. העיניים נפקחו לאט, ומבעד למסך המטושטש ראה אישה קטנה ונאה בעלת שער בהיר, לבושה בשמלה לבנה צמודה, מחייכת אליו בחיבה, מעבירה מגבת לחה על פניו, "אימא!" "קרא, "חזרת!"

אימא הגדולה והטובה תמיד תהיה שם לצדה

אליס, אִמָּה של חנה, עמדה בחדר השינה וגיהצה את בגדי הבית במגהץ אדים כבד. אחרי אלפי גיהוצים התנועות מכניות, נטולות מחשבה. היא מוציאה חולצה מסל הכביסה היבשה ומריחה אותה - אם הריח טרי היא ממהצת, אם הריח לא טרי, החולצה חוזרת לארון הכביסה. את הבגדים שהיא ממהצת היא מקפלת וממיינת - את הבגדים שלה ושל בעלה היא מניחה מיד בארון, ואת הבגדים של חנה, שמתחלפים בכל כמה חודשים עם קצב צמיחתה, היא מניחה בצד. אחר כך היא תיקח אותם לחדר של חנה ותניח כל בגד במקומו.

לחנה בת השבע-עשרה בגדים צנועים. היא קונה אותם בשוק, ובדרך כלל פורמת אותם או קורעת בשוליים. לעתים רחוקות היא מסכימה ללכת עם אליס ולקנות בגד חדש של פירמה ידועה, ועליו היא אומרת, "אימא, הבגד הזה הוא בשביל החברות שלך." סממני עושר זרים לה, האופניים שלה פשוטים וללא מהלכים, טניס היא לא רוצה ללמוד ולנסוע לחו"ל היא מסרבת. את אביה יעקב נוביץ, הקבלן המפורסם שכולם מכנים אותו בשם משפחתו בלבד היא לא מבקרת במשרדיו.

חנה נולדה אחרי שהוריה כבר נואשו מהאפשרות ללדת ילד משלהם. שנים של טיפולים לא עזרו, עד שלבסוף, אחרי קרוב לעשר שנות נישואים, התייאשו אליס ונוביץ והגישו בקשה לאימוץ. לילה אחד, כשהלכו לישון, הוא שלח את ידו אליה, נישק אותה במסירות ובנחמה, חדר לתוכה, היא נאנחה ובכתה, קלטה את זרעו, אחר כך קמה, פנתה לחדר האמבטיה, והתקלחה באטיות. חודש מאוחר יותר התברר לה שהיא הרה.

עכשיו גיהצה אליס כשמבטה נעוץ בחלון. טיפות כבדות נשרו מעיניה על החולצה והתאדו על המגהץ החם. לפני כשעה התקשרה אליה אחת מחברותיה וסיפרה לה בהיסוס רב שראתה את נוביץ מנשק ומחבק בחורה צעירה. בתחילה שתקה ואחר כך אמרה, "לפעמים הם מועדים." אליס הייתה ידועה בין חברותיה כאישה שקולה וחזקה. אחרי שיחת הטלפון היא התחילה להרגיש איך הדופק ברקותיה מתחיל להלום, וידעה כי אם המיגרנה המענה הזאת תתקייף, היא תושבת ליומיים ותהפוך תלויה באחרים וחסרת ישע.

בשנים שחלפו השתנה יחסו של נוביץ אליה. ידו נשלחה אליה לעתים רחוקות, וכשנשלחה, היה זה משכב עצלות. הוא גם המעיט בדיבורים - דיבורים גורמים לוויכוחים, וויכוחים הופכים לריב. היא התחילה להריח את חולצותיו, בדקה בשבע עיניים אם יש בו או בלבושו סימנים מיוחדים. והיו. אלא שעד עכשיו היא התכחשה אליהם, ועכשיו הם ריקדו לפניה.

הייתה זו שעת לפנות ערב, ובשל צינת הלילה הגיפה את החלון. חנה אמורה להגיע בכל רגע מהפעולה בקן, והיא חייבת להתאושש, לתפקד. החשכה שבחוץ הפכה את זכוכית חלון חדר השינה למראה. דמותה נשקפה בה. היא הבחינה שהיא עובדת בכיפוף גו, הזדקפה, הסתובבה קצת והתבוננה בצדודית גופה, שהיה פעם חטוב ועם השנים התעבה. שקעי מותניה התמלאו.

את זקנה ושמנה, זה למה!

מבולבלת, מבוישת, מאוכזבת, ידיה המחזיקות במגהץ נעות מוכנית. מבטה שקוף, בוהה, היא יודעת שמחוץ לחלון יש חיים, דשא ועצים וכל מה שהיא רואה זה חושך, ריקנות ומאחוריה, על הקיר, תמונתו של נוביץ כשחקן בקבוצת הכדורסל, מתבוננת בה.

ואז הכעס.

היא חייבת להירגע, מצב רוח רע עלול לגרום למיגרנה. אסור לה להיגרר לרחמים עצמיים, היא חייבת להתמודד עם המציאות, כמו שעשתה כל חייה. החיים הם רצף של השקעות - משקיעים בלימודים למען הפרנסה. משקיעים בילדים כדי שיגדלו, ירוו נחת ויהיו סעד לעת זקנה. משקיעים בבעל כשהשדיים זקופים ויפים כדי שהוא יהיה לצדך כשהם ייפלו.

בן זונה, אמרה בקול, מונה את רשימת המטלות המגוחכת של חייה הזוגיים: לסדר, לכבס, לגהץ, לבשל, לנחם, לטפל, להקשיב לצרות, לשמוע את הנחירות, לא לדחוף, לא לדרוש, להיענות כשמתחשק לו לשכב, ליישם את מה שראה בסרטים הכחולים שלו, לעצום עיניים ולהיעתר לכל שיגעונותיו. ואחרי שמנתה את כל רשימת חולשותיה ומשימותיה, דמיינה איך הוא חוזר הביתה ומספר לה שהוא רוצה לעזוב.

העולם נברא בזוגות - גבר ואישה, אהבה ושנאה, נישואים ובגידה.

אחר כך נרגעה. היא ידעה כיצד תנהג. נוביץ לא יעזוב אותה לעולם. היא נותנת לו ביטחון. בעיניה הוא רואה את הישגיו. היא "האימא" שלא הייתה לו. היא מכירה את תכונותיו הטובות והרעות, היא מכירה את פחדיו כמו ששום אישה לא תכיר לעולם. אז אולי הוא מתהולל מהצד, אבל אליה הוא יחזור, וכשיחזור היא תחבק אותו ותתנהג כרגיל, ובלילה היא תמשוך את הראש הכבד שלו אל שולי הבטן הרכה והחשופה שלה, תפסוק רגליה, ורגשות האשמה שלו ינחמו אותה.